

[Forsvarsministeren.]

der i givet fald skal købes og hvornår, er slet ikke afklaret på indeværende tidspunkt.

Den forespørgselsdebat, vi skal have nu, kan vel næppe bidrage til en afklaring. Når jeg siger det, skal det ikke forstås i retning af, at den kommer mig utilpas, for jeg anser det for at være udmærket at få denne lejlighed til eventuelt at fjerne nogle af de misforståelser, det har flydt ret kraftigt med både i indenlandsk og udenlandsk presse om denne sag.

Debatten kommer også som en naturlig fortsættelse af det betydelige oplysningsarbejde, min forgænger som forsvarsminister udøvede. Jeg tænker her på de grundige orienteringer, der blev givet til det udenrigspolitiske nævn, til forsvarsudvalget og til folketingets finansudvalg. Også det såkaldte 8 mands udvalg, det udvalg, som de fire forligspartier bag forsvarsforliget nedsatte til at følge forsvarsordningen, er blevet grundigt orienteret om sagen.

Der har været enighed om, at den danske forsvarsminister sammen med den norske, den hollandske og den belgiske burde deltage i det opklaringsarbejde, der jo nødvendigvis må gå forud for en stillingtagen til spørgsmålet om fælleskøb af nye jagerfly, et spørgsmål, der presser sig på i alle de fire lande.

Der er altså ikke taget stilling til spørgsmålet, om Danmark skal købe nye jagerfly. Men når man efterlyser, med hvilken begrundelse jeg finder det rimeligt eventuelt at anvende milliardbeløb til et sådant indkøb, vil jeg godt sige, at der er mange gode grunde til, at man i forsvarsministeriet har beskæftiget sig med denne sag, og det er her, jeg håber jeg kan få lejlighed til at rydde nogle misforståelser af vejen.

Den nugældende forsvarslovgivning er af ret ny dato, vedtaget i 1973 efter et temmelig omfattende udvalgsarbejde og med venstre, det radikale venstre, det konservative folkeparti og socialdemokratiet som parter i et forsvarsforlig. Ifølge dette forlig består

det danske forsvar bl. a. af flyvevåbnet, og det er om flyvevåbnets styrkemål fastsat, at det skal bestå af 3 jagerbombereskadriller. Det har flyvevåbnet i dag. Den ene af disse eskadriller består af Draken-fly, flyvevåbnets nyeste fly, de to andre eskadriller er fly af typen F 100. Disse fly blev anskaffet i årene 1959 til 1961 og er et supplement, og et supplement på 14 brugte fly er tilgået i 1974. Det samlede antal fly af denne type er altså i dag 46. Mulighederne for en fortsat udvikling af dette fly som våbensystem er stort set udtømt, og flyets muligheder for at løse de operative opgaver effektivt med eksisterende elektroniske og våbentekniske systemer vil mindskes meget betydeligt i de nærmeste år.

F 100-flyene har nu så mange år bag sig, at deres levetid er ved at løbe ud. Efter 1980 vil de ikke være i stand til at honorere de mindstekrav, der må stilles til manøvre- evne og driftspålidelighed. Hertil kommer, at reservedele vil blive vanskeligere og vanskeligere at fremskaffe. Det vil ikke være realistisk at tro, at man kan opretholde styrkemål for flyvevåbnet på de tre jagerbombereskadriller uden en udskiftning omkring 1980 af F 100-flyene.

Den situation, jeg her har skildret, for Danmarks fly af typen F 100, foreligger omtrent tilsvarende i Norge, Holland og Belgien for disse landes fly af typen F 104.

Nu har der ofte været talt om de store fordele, der økonomisk og på anden måde ville være forbundet med anskaffelse af ensartet materiel i NATO-landene, altså standardisering. Det var derfor helt naturligt, at de nævnte fire europæiske NATO-lande, der står over for spørgsmålet om eventuelt køb af nye jagerfly, indledte et samarbejde for i fællesskab at undersøge mulighederne for at gå sammen om anskaffelsen af de fly, der skal bruges.

Dette er baggrunden for, at de fire landes forsvarsministre i maj 1974 nedsatte en styringskomité til at udføre undersøgelsen. Denne komité, hvori samtlige fire lande har